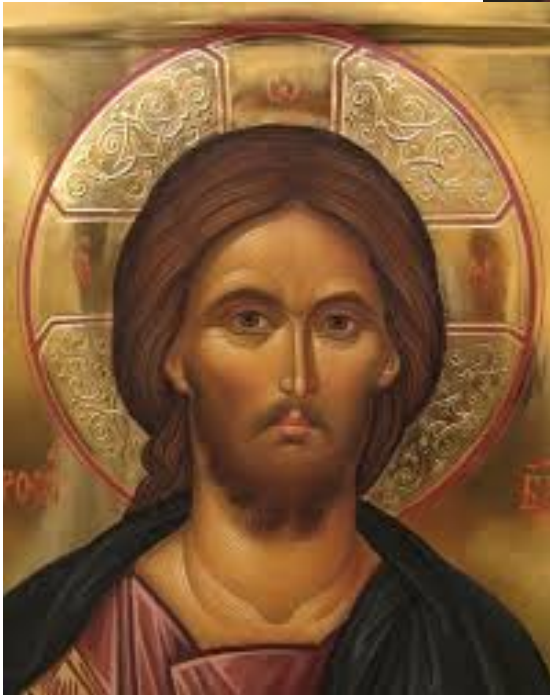
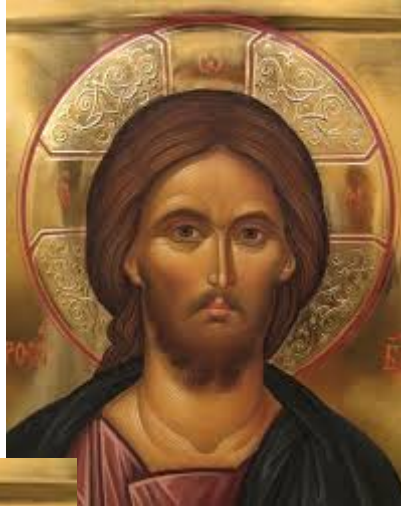

Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου (π. Δανιήλ Κατουνακιώτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\) / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Όστις τον φόβον του Θεού, σαυτόν θα αποκτήση,

ούτος θα γίνη ικανός, το παν να κατακτήση.

Γιατί ο φόβος του Θεού, χαρίζει σωφροσύνην.

χαρίζ ανδρείαν, σύνεσιν και μετριοφροσύνην.

Χαρίζει θάρρος και πολλήν την γενναιοκαρδίαν,
απ εναντίου δ ουδενός, αισθάνεται δειλίαν.

Διότι ελπίζ εις τον Θεόν, κι αυτόν επικαλείται,
κι από κινδύνου δε παντός, πάντοτε εκλυτρούται.

Στας θλίψεις κ εις τους πειρασμούς, χαίρει χαράν μεγάλην·
ποτέ του δεν αγανακτεί, καμμιά δεν έχει ζάλην.

Γιατί γνωρίζ τ αγαθά, όπου θα προξενήση,
η πομονή στους πειρασμούς, όπου θα καρτερήση.

Ειν αγαθά ουράνια, ζωή δε μακαρία,
και πανευφρόσυνος χαρά, η ούσα αιωνία.

Πάντα τα πρόσκαιρ αγαθά, ουδόλως τα θαυμάζει,
ως όναρ, τέφραν και καπνόν, τα άπαντα λογιάζει.

Κάλλος και ηδονάς σαρκός, ως της ψυχής δημίους,
τα αποστρέφετ ως εχθρούς, δεινούς ψυχολεθρίους.

Τους λογισμούς δε τους αισχρούς, ούσπερ καθυποβάλλει,
ο νοητός αισχρός εχθρός, ευθύς τους αποβάλλει.

Δια να μη χρονίσωσι, ουτ' εν τη διανοία,
και είτα κυριεύσωσι, και νουν και την καρδίαν.

Την δε διάνοιαν αυτού, την έχει γρηγορούσαν,
τας δ' εναντίας προσβολάς, αεί αποσοβούσαν.

Έχει σκοπόν ακοίμητον, αυτήν επαγρυπνούσαν,
και τον άορατον εχθρόν, απαύστως πολεμούσαν.

Διοτ' αν την διάνοιαν, εν πρώτοις εκνικήση,
ευκόλως τότε και τον νουν, θα τον αιχμαλωτίση.

Καρδίαν δε και την ψυχήν, θα κατακυριεύση,
τότες ω! τρισαλλοίμονον, θα θύση θ' απολέση...

Ο φόβος όμως του Θεού, όστις αρχή σοφίας,
αποσοβεί παντός εχθρού, δεινάς μηχανουργίας...

Κ' εις ορατούς και αφανείς, εχθρούς ορμά γενναίως,
οίτινες ως από πυρός, διώκονται δρομαίως...

Λοιπόν ο φόβος του Θεού, φύλαξ της παρθενίας,
αίτιος βίου σώφρονος, πάροχος της αγνείας.

Σπόγγος εστί καθαρτικός, ψυχής και της καρδίας,
παραίτιος σεμνοπρεπούς, και θείας πολιτείας.

Ωσαύτως αγιότητος, και πάσης δικαιοσύνης,
και στηριγμός των αρετών, και πάσης αγαθωσύνης.

Ο έχων φόβον του Θεού, ειν εξησφαλισμένος,
και την αιώνιον ζωήν, να λάβη ωρισμένως...

Διότι χαλινός εστί, πάσης κακοπραγίας,
διδάσκαλος δε αρετής, και πάσης ευπραγίας.

Φόβον Θεού, ω αδελφοί, πάντες εγκολπωθώμεν,
όπως τέλους ειρηνικού, πάντες αξιωθώμεν.

Πάντοτε είναι έτοιμος, όστις Θεόν φοβήται·
κ εν ώρα του θανάτου του, ουδόλως θα πτοήται.

Μάλιστα ως πανήγυριν, αυτήν θα περιμένη,

οτ εις ζωήν αιώνιον, εντεύθεν μεταβαίνει.

Εκεί ζωή αίδιος, άρρητος ευφροσύνη,
άφατος αγαλλίασις, ένθεος χαρμωσύνη.

Μακάριος τρισμάκαριος, όστις την επιτύχη,
άθλιος και τρισάθλιος, όστις την αποτύχη...

Γιατί ο μεν εκέρδισε, ζωήν την μακαρίαν·
ο δε, την ατελεύτητον, βασάνων τιμωρίαν.

Ο μεν θα είναι στους χορούς, Αγγέλων και Αγίων,
ο δε με των συντρόφων του, δαιμόνων των αγρίων...

Ταύτα, ας τα σκεφθή καλώς, όστις Χριστόν πιστεύει,
διότ όσα μας εδίδαξεν, εις πάντα αληθεύει.

Δεν είναι μύθος του Χριστού, η θεία διδασκαλία,
αλλ είναι ρήματα ζωής, σάλπιγξ επουρανία.

Μόνον ο άφρων και τυφλός, κι όλως εσκοτισμένος,
Θεού αρνείται ύπαρξιν, τη ύλη προσηλωμένος.

Τοις κτήνεσι ομοιωθείς, εν τιμήων, ου συνήκε,
κι αλόγοις παρασυμβληθείς, τα κρείττονα αφήκε...

Αλλ ω Ήλιε νοητέ, τα πάντα ο φωτίζων,
μη παύση εις τον φόβον σου, πάντας ημάς στηρίζων.

Πηγή: agiazoni.gr